

Biskop emerita Solveig Fiske:

Tale ved biskop emerita Rosemarie Køhns begravelse

Hamar domkyrkje, torsdag 03.oktober 2022

I boka Håpstreet sier biskop Rosemarie Køhn:

Å dø er å overgi seg til den kjærlighet som er sterkere enn døden.

Dette er overskrifta over et kapittel i «Håpstreet». Hun skriver at ordene gir uttrykk for hennes faste overbevisning og tro.

Fra 2. verdenskrig og fra tida som vikarprest på Sentralsykehuset i Akershus gjennom flere somre, hadde hun vært i dyp berøring med døden. Hun hadde et sterkt ønske om å hjelpe mennesker til å dø med tillit til livets skaper og nyskaper.

Rose var opptatt av livsvalg og tilhørighet, spørsmål om lidelsens mening, leken i livet og motet til å ta risiko.

Hun selv var modig. Modig på evangeliets vegne og med en livserfaring som gjorde henne årvåken inn mot livets sårbarhet. Hun forteller om det hun kaller «Sannhetens øyeblikk».

Hun våkner av et kraftig smell. Bilder som faller ned fra veggene. Hun løper til vinduet. Ute på gårdsplassen satt en liten pike med dukken sin. Det var luftangrep.

«Frykten grep tak i meg», sier hun.

Så våknet hun heime i senga si i Gjerdrum, oppskaket og glad. Glad fordi dette ikke var virkelighet og glad for at hun var kommet i kontakt med egen fortid uten skade. «For jeg hadde kjent igjen piken på gårdsplassen med dukken. Det var meg og dukken som hadde fulgt meg trofast gjennom de fleste krigsårene og hjem til Norge.»

Hun deler videre på det å være uten skade, men med sorg over det barnet har mistet i tapt språk, et tapt barndomshjem og en far som aldri ble en del av barndommen.

Dukkesenga som Rose hadde med seg da hun kom som et lite flyktningbarn etter 2. verdenskrig, står i Hamar bispegård og er et sterkt symbol på mulighetene som ligger i ethvert barn. Hun, flyktningbarnet, ble Nordens første kvinne som biskop og den tredje kvinnelige biskop i det lutherske verdensfelleskapet.

Sannhetens øyeblikk.

Det ble mange av dem. Sannhetens øyeblikk der biskop Rose så evangeliets blivende vilje og stod opp for det frigjørende og gode som Jesus Kristus kom med og stadig kommer med.

Rose hadde et sterkt forhold til alterbildet her i domkirka med Kristus som bryter lenkene til frihet, fremtid og håp.

Det levende håpet knyttet til den grensesprengende Gud, som bryter dødens lenker, som er nær i livets sammensatthet og som kaller mennesker til liv i tro og etterfølgelse i tillit det Paulus skriver i 1. Korinterbrev 13:

Kjærligheten utholder alt tror alt, håper alt, tåler alt.
Kjærligheten tar aldri slutt

Nå er ikke Rose lenger mellom oss. Hennes løp er til ende.

Minnene om henne er mange og dyrebare og vil bli tatt godt vare på.

Hun fikk en fredfull død med Susanne ved sin side.

Det var som et lys som stille sluknet.

Nå er hun overgitt i Guds gode hender - til den kjærlighet som er sterkere enn døden.